

Pripravimo pot obnovi!

Bivši ministrski predsednik Anglije Chamberlain, ki je te dni umrl, je prvi proglasil kot cilj sedanje vojne: obnova sveta po prenovljenem človeku. Tudi v taboru avtoritarnih držav se z najpristojejših mest zmiraj poudarja zahteva, da se mora svet preosnovati ter v njem vpostaviti nov red. Ni pa novega reda brez načel, ki na njih red temelji. In ni načel brez ljudi, ki so njihovi nosilci in izvrševalci. Nov red torej predpostavlja novega človeka. Stari človek je povzročil zmedo na svetu, iz katere se je razvila sedanja katastrofa človeštva. Novi človek naj reši človeštvo iz sedanjih velikih stisk ter naj uresniči novo obliko sožitja ljudi, narodov in držav.

Kakšen bodi novi človek? Izvestno je, da so nekrščanska načela, kakor jih je širilo frama-sonstvo, lažnivo svobodomiselnost, pretirani nacionalizem, materialistični socializem in komunizem, zastupila odnošaje človeka do človeka, stanu do stanu, naroda do naroda, države do države. Zato je neodklonljiva zahteva sedanjega časa: Proč s temi načeli! Mnogo držav je sledeč dobro preizkušenu svetopisemskemu načelu: »Na njihovih sadovih jih boste spoznali«, uvidelo škodljivost frama-sonskih lož ter njihovo delovanje prepovedalo. Med njimi je tudi nesrečna Francija. Ko se je pred 200 leti začelo v Franciji širiti frama-sonstvo, se je proti njemu postavila državna oblast kot proti »iz tujine importiranemu strupu«. Pozneje so odločilni činitelji postali bolj trebzirni: najprej so razširjajoči se strup tolerirali, potem na vso moč podpirali, dokler ni ta strup razkrojil vitalnih (življenjskih) sil Francije.

Framasonstvo je mati lažnive svobodomiselnosti. Iz frama-sonskih lož se je širil duh kulturnega, političnega in gospodarskega liberalizma. Od slabe matere ni pričakovati dobrih otrok. Bogu, veri in Cerki sovražno frama-sonstvo je po svojih učencih in odposlancih širilo med ljudmi in narodi nauk o popolni

svobodi človeka od Boga, od božjih in cerkvenih zapovedi in od vsakih vezí, ki bi se postavile kot ovire na pot svobodnemu udeleževanju človeka v javnem in političnem življenju in zlasti na področju gospodarskega delovanja. Sebičnost je postala glavni nagib človeškemu delovanju in njegov edini cilj: čim večja korist posameznika.

Liberalizem je raztrgal vezi vzajemnosti med posamezniki ter med peedincl in občestvom. Človeško družbo je atomiziral = razbil na majhne drobce in vsak drobec je stremel samo za lastnim dobičkom in užitkom. Takšen narod in takšna država ni sposobna velikih podvigov, ki zahtevajo soglasnost in slogu poedinih slojev in stanov ljudstva. Še manj pa je takšen narod sposoben velikih splošnih žrtev, ki jih morajo doprinesati vsi, kadar je treba odbiti napad in udarec sovražnika od zunaj. Razvoj dogodkov v Evropi je pokazal pogubo- in smrtonosne sadove liberalizma. Narod, ki hoče živeti in ohraniti svoje mesto med drugimi narodi, mora izločiti iz svojega organizma vse bacile liberalizma.

Kaj to pomeni za naše slovenske razmere? Ko je bilo ukinjeno delovanje frama-sonskih lož v Jugoslaviji, so glasila slovenskega liberalizma, ki se skriva za raznimi nacionalnimi, demokratičnimi in naprednimi krinkami, hitela zatrjevati, da frama-sonov v Sloveniji ni. To ni res! So v Sloveniji ljudje, ki so bili vpisani v frama-sonске lože. Nekatera imena so bila te dni objavljena, druga so še skrita za plaščem tajnosti. Toda ne gre za to, ali je kdo vpisan v frama-sonsko ložo ali ne. Gre za duha, ki živi v ljudeh, strankah in društvih. So v Sloveniji listi, ki so prešinjani z duhom frama-sonskega liberalizma. So med našim narodom prosvetna in športna društva ter mladinske organizacije, ki mladino sicer ne učijo frama-sonsko telovaditi, pač pa frama-sonsko-svobodoumno misliti, hoteti in delovati. Kaj sledi iz tega dejstva? Da bi ukinjenju frama-

sonstva moralo slediti prenehanje vseh oblik organizacij, ki se v njih udeležuje duh lažnivega svobodoumja in temelje narodovega obstoja rušečega liberalizma.

Liberalizma sin, včasih očetu neveren, navadno pa veren, je marksistični socializem in komunizem. Nadaljeval je svoje delo tamkaj, kjer je liberalizem prenehal: v delavskem stanu. Kar se je naučil v šoli lažnivega svobodoumja = popolno neodvisnost človeka od Boga, vere in Cerke, je razširil in pretiral v usodno laž, da Boga ni, da človek nima duše, da je vera, ki jo uči Cerkev, opij za ljudstvo. Ta nauk je surovi materializem, ki priznava na svetu samo materijo = tvar in samo stvarne sile ter njihovo delovanje. Teh sil se mora posluževati delavstvo, da si podjarmi vse druge stanove v narodu. Vrhovno geslo marksističnega socializma in komunizma je borba delavskega razreda proti vsem drugim delom ljudstva in naroda. To je borba v notranjosti države, ki je Francijo tako oslabil, da se je v sedanji vojni v najkrajšem času zrušila.

Kdor hoče na razvalinah zgraditi novo, boljše in trdnjše zgradbo, mora najprej ruševine odstraniti. Položiti mora nove, trdne temelje, segajoče v globino in širino. Krščanstvu sovražni liberalizem je v zvezi s svojim idejnim otrokom = marksizmom (socializmom in komunizmom) povzročil med evropskim človeštvom zmedo, razkroj in razpad. Zato sta oba povsem nesposobna, da bi služila kot osnova za prenovljenje človeške družbe. Ne odpad od Boga, marveč povratek h Kristusu more človeštvu in narodom prinesiti rešitev. Kdor ima v mislih kakšno drugo obnovo naroda in vsega človeštva, vara sebe in druge. Obnovo more priti samo iz pravega in pristnega krščanstva. Ta obnova se mora začeti v posameznikih. Iz krščanskih posameznikov krščanski narod in iz krščanskih narodov krščanska človeška družba, zgrajena na trdnih osnovah krščanske pravičnosti in ljubezni.

M. Deželak:

Zemlja kmetu!

»Slov. gospodar« je že večkrat pisal o potrebi, da se nakup zemlje omogoči le tistim, ki jo bodo res sami obdelovali. Tak klic je bil tudi v 43. številki pod naslovom: »S sodelovanjem ljudstva in oblasti bi se lahko mnogokaj obrnilo na boljše.« Misli v tem članku so za naše kmečko vprašanje velike važnosti.

Posestne razmere

Danes je zemlja v Sloveniji v veliki meri ast malega kmeta. Precejšnji del kmetskega stanu t rijo kmetje, ki ne pridelajo dovolj živeža, predvsem žita, na domačem posestvu. Poleg teh imamo še nekaj veleposestev, nekaj graščin pa tudi še precej trdnih kmečkih grun- tarjev.

Radi gospodarske krize, ki je zavlada pred približno desetimi leti, se pa marsikje zemlja prodaja, čemer so ponekod vzrok tudi družinske razmere. Proda se navadno tistemu, ki za zemljo največ nudi. To so pa dostikrat drugi stanovi in ne kmet. Na ta način prehaja zemlja v nekmečke roke.

Potrebna je javna pomoč

Če se kje prodaja zemlja, bodisi vse posestvo, bodisi samo nekaj parcel, se mi zdi važno, da bi država ali samoupravna (banovina, občina) oblast posredovala v tem smislu, da bi za preživljanje ene kmečke družine dovolj veliko zemljišče spet kupil kmečki človek, kateri bi s svojo družino posestvo obdeloval. V primeru, da dotičnik nima dovolj denarja za nakup posestva, bi naj pri banovinskem ali državnem denarnem inštitutu nosojilo, ki

bi se z obrestmi vred odplačevalo v dolgem roku, na primer v razdobju 20 do 30 let.

Razkosavanje je škodljivo

Pri prodaji kakšnega srednje velikega posestva nikakor ni priporočljivo posestvo razkosati. Če je dovolj veliko, seveda nič ne škoduje, če se iz takega velikega posestva napravi dvoje ali več posestev, vendar vsako tako na novo nastalo posestvo mora biti zmožno preživljati kmečko družino. Izjema se lahko napravi v industrijskih krajih, ker imajo tu mali kmetje priložnost za zaslužek in radi tega razkosanje kmetij ne škoduje v tolikšni meri. Nasprotno pa v čisto kmetskih krajih ni primerno, da se posestva preveč razkosajo.

Nujno je potrebno, da se vse stori, da bo cilj vse naše kmetijske politike, da se ohrani in vzdrži srednji kmet. V krajih, kjer je več malih posestev, kočarjev ali bajtarjev, je pa potrebno, da se tem nudi zemlja, kjer je na prodaj, na način, kakor sem povedal spredaj, s pomočjo dolgoročnih posojil.

Zemljo naj kupuje le kmet

V bodoče bi se naj z zakonom prepovedalo drugim stanovom kupovati zemljo, kajti tem služil le kot luksuz in predmet, v katerega se da varno naložiti denar. Zemljo naj kupuje le tisti, ki jo bo res obdeloval, to je kmet! Te misli sem poudarjal že na kmetijski anketi leta 1938. v Ljubljani.

Kako je drugod?

Veliko danes slišimo o ruskem boljšeizmu. Resnica je, da se revolucija v Rusiji ni začela na vasi, v podeželju med kmeti, ampak v me-

stih, posebno med vojaštvom. Ruski kmet je pa bil za revolucijo tudi vnet. V saratovski guberniji ob Volgi, ki je najbolj žitoroden kraj v Rusiji, smo videli vsi, ki smo bili tam vojni ujetniki, da je bila polovica, in to najboljše zemlje, v lasti veleposestnikov, graščakov, eno četrtno zemlje so imeli kmetje, nazvani kulaki, ostalo četrtno so pa posedali mali kmetje. Pripomni, da velja to za vas Kisilevko. En graščak je imel tu polovico zemlje, večjih kmetov, ki so posedali eno četrtno zemlje, je bilo 12, a malih bajtarjev preko 80, in ti so imeli preostalo četrtno najslabše zemlje. Približno enaka slika je bila tudi drugod. Ni čudno, da se ta ruski kmet ni navduševal za carski režim, v katerem so imeli vso oblast v rokah bogati veleposestniki. Ako slišimo danes o raznih vzrokih ruske revolucije, na primer prejšnja slaba uprava, majhna izobrazba ljudstva itd., je gotovo med vsemi temi na prvem mestu bil glavni vzrok: velika neenakost v zemljiški posesti, ko je na eni strani bil graščak, na drugi pa veliko število malih kmetov-kočarjev, dočim je bilo število srednjih kmetov razmeroma majhno.

Tudi v Španiji ni bilo mnogo boljše.

Pravična razdelitev zemlje je državna potreba. Radi naštetih dejstev smatram za potrebno, da se zemlja pravično razdeli, in to je nujna državna in narodna potreba. Čim več ljudi v državi bo zadovoljnih, tem boljše za državo. Gorje pa državi, če je stanje obratno. Zato je treba vso pozornost naše javnosti usmeriti v to, da se tam, kjer so dani pogoji, z vsemi sredstvi podpirajo pa tudi snujejo kmetije srednje velikosti.